

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΦΙΛΗΘΗΚΑΝ...

ΤΟΥ JEAN RAMEAUX

Στο πάρκο, ή καστανιές είχαν φύλλα κίτρινα, κίτρινα, κατακίτρινα, γιατί έννωσαν ότι πλησίαζε ο θάνατός τους. Από τους κλάδους των, έπεφτε κανένα κάστανο από καιρό σε καιρό, κάτω στο νοτισμένο έδαφος...

Η 'Αρμάνδη έτρεξε μέσα στο πάρκο αυτό και προσπαθούσε να πιась τα κίτρινα φύλλα που έπεφταν, πριν να πέσουν στη γη. Και όταν έπιανε κανένα φύλλο, το φιλούσε, το φιλούσε με τα παιδικά της χείλια, χωρίς να ξέρη και αυτή γιατί! Ίσως γιατί την τραβούσε το ώραίο χρυσαφί του χρώμα, ίσως από έκδηλασι ύπερβολικής χαράς, για την ώραία εκείνη φθινοπωρινή έσπερα.

Έξαφην, στη στροφή του δρομίσκιου, καθώς πληδούσε να πιась ένα φύλλο, που έπεφτε, τα μάτια της έπεσον άπάνω σ' έναν γυρολόγο, έναν έρηβο ιτυμένο με φορέματα από κόκκινο βελούδο, που σήγωνε στον ώμο του, ένα ξύλινο κασελάκι. Καθώς ακουτίστηκαν, το κιβατίδιο, ανάδωσαν έναν ήχο, σάν να πέφτον άπο μέσα πράγματα διάφορα.

— 'Ω! συγχώρησε με, κύριε! έλεπν ή κόρη.
— Δέν πειράζει, ψιθύρισε ο τέος κοκκινίζοντας.
— Δέν έπρόσεξα... μήπως έσπασα τίποτε;
— Δέν πιστεύω... για να δούμε!

'Ακούμπησε κάτω το μικρό του κουτί και τ' άνοιξε.

Η 'Αρμάνδη ήταν καταλυπημένη.
— Πόσο θα λυπηθώ, άν σάς έσπασα τίποτε, έλεπε κοιτοζυγοντας.

Και καθώς ήταν ακυμμένη, άγγιξε με τις κατάνθες τις πουδρες της, του γυρολόγου το κασέτο.

Μπουκαλάκι με μελάνη, δακτυλήθρες, βαζάκια με πομάδα, ήμιορολόγια, σφουρίχρες, πίπες από ζάχαρι και διάφορα παιχνιδάκια ήσαν μέσα στο κουτί του γυρολόγου.

Μιά πίπα από ζάχαρι είχε σπάσει.
— Την άγοράζω, έλεπν ή μικρούλα ή 'Αρμάνδη, χωρίς να σκεπθθ, πόσο κοστίζει;

Και άνοιξεν ένα μικρό, μεταξωτό πουγγάκι.
— Πόσα έχει;
— Τίποτα, δεσποινίς.
— Μά...
— 'Αφήστε να σάς τή χαρίσω.

Τότε ή 'Αρμάνδη χαμήλωσε το κεφάλι της κι έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλή, έπειτα έκλεισε τα μάτια της, έσκυπεν άκόμα περισσότερο και φίλησε τον μικρό γυρολόγο στο μάγουλο.

— 'Αντίο! του έλεπε φεύγοντας. Το όνομά μου είν 'Αρμάνδη.
'Εσένα πώς λένε;
— 'Εμένα; 'Εστειμπάν.

Η 'Αρμάνδη έφυγε, μά μόλις βρήκε ένα θάμνο από πουρνάρι, κούφτηκε άπο πίσω, για να ιδθ τί θάκανε ο γυρολόγος.

Εκείνος ο καμμένος, είχε μείνει άκίνητος, συγκινημένος άπο το φιλι, που του έδωσε ένα τόσο εύμορφο και μοσχοβολημένο κορίτσι, σάν λουλούδι!... 'Επειτα από λίγα λεπτά, έσκυψε στο μαγαζάκι του, ταχτοποιήσε τα μπουκαλάκια, τα βαζάκια, τις πίπες και τα άλλα μικροπράγματά του, σκέπασε το κασελάκι του, πέρασε άπο τον λαμό του, την δερματίνη λωρίδα και τράβηξε πάλιν τον δρόμο του. Πριν όμως προχωρήσει, κύτταξε τριγύρω του τα δέντρα, και τον όριζοντα, έσκυψε, άνοιξε μιά τρύπα στη γη, έσκυπεν ένα κάστανο και το έχωσε εκεί μέσα άφου το σκέπασε με χώμα. Και έπειτα έξακολούθησε τον δρόμο του, μέσα στις καστανιές που είχαν κίτρινα φύλλα, τόσο κίτρινα, σάν να είςσαν ότι έρχότανε ο θάνατός τους...

Πόσες φορές ξαναπήγε στο μέρος εκείνο ή 'Αρμάνδη! Ποτέ όμως δέν ξανασυνάντησε εκεί τον μικρό, τον γυρολόγο...

Κατά την άνοιξη παρατήρησε ένα μικρό πράσινο φυτό, μιά μικρή καστανιά, που έβγαينه άπο την γη, στο μέρος άκριβως, που ήλιπε τον γυρολόγο, για την σπασμένη ζαχαρένια πίπα. Θα ήθελε άσφαλώς το φυτό αυτό να ύπενθυμίσει στην 'Αρμάνδη το φθινοπωρινό εκείνο δειλινό, που ή άθωια καρδιά της συνεκοινώθησε με την καρδιά του νέου... Η νέα έσκυψε και το φίλησε μ' άγάπη... χρόνια πέρασαν άπο την ήμερα αυτή...

Η 'Αρμάνδη μεγάλωσε. Κ' έγεινε μεγάλη και ώραία κόρη.
— Γνωρίζετε τι έγινε ένας γυρολόγος, που όνομαζόταν 'Εστειμπάν; ρώτησε μιά μέρα μερικούς πλανοδίους εμπόρους, που ήσαν στο μέρος που καθότανε.

— Όλοι τής άπάντησαν:
— 'Οχι!

'Εν τούτοις όμως, μιά έσπερα του 'Οκτωβρίου, ένας άλλος γυρολόγος, που τον συνάντησε στο πάρκο, τής έλεπε:

— 'Ο 'Εστειμπάν; Μάλιστα τον γνώρισα... Ήταν έξαδελφός μου.
— Α!... τι άπέγινε;

— 'Απέθανε.
— 'Απέθανε;
— Μάλιστα, δεσποινίς. Είπε τώρα τέσσαρα ή πέντε χρόνια.. άπό τότε... Θέλετε τίποτα; Ένα βαζάκι πομμάδας, μιá δακτυλήθρα, ένα μπουκαλάκι με μελάνη!

— 'Ω, όχι.
Πολλή ώρα, την έσπερα εκείνη, έμεινε ή 'Αρμάνδη κοντό στο άδύνατο της καστανιάς δενδράκι, που φύτρωσε στο μέρος, που φίλησε τον 'Εστειμπάν... Ήταν το δένδρο της άναμνήσεως, που πέρασε για πάντα! Για να προστα:έυση έκαμε γύρω του, ένα περίφραγμα από ξερά κλαδιά. Τώρα ή καστανιά του 'Εστειμπάν, ήταν μεγάλη, με πολλά φύλλα, είχε το μπόι ενός άνθρώπου. Ίσως την άνιξιν, που έρχεται, ν' άνθισει.

Άλλά κατά την άνοιξη ή μεγάλες καστανιές του πάρκου είδαν άνθρώπους να κρεμοϋν ένεικά φινιάκια στους άνθισμένους κλάδους. Η δεσποινίς 'Αρμάνδη είλεν άρροβονιαστεί την έσπεραν εκείνη μ' ένα ν'ο πλούσιο γαιοκτήμονα άπ' εκεί τριγύρω. Δέν μπορούσε σ' όλη τή ζωή της να ζή με την άνάμησι του γυρολόγου, που τον αντίμαωσε μιá φορά σάν ήτανε παιδάκι. Η 'Αρμάνδη πολύ πολύ άγαπιώτανε άπο τον σύζυγο της. Και συχνά, όταν ο καιρός ήτανε καλός, τον έφερνε στο πάρκο. Τότε εκεί κάτω από τις φουριές τις καστανιές, τα κόκκινα τα μάγουλά της, τα τόσο άνθηρά, γεμίζανε άπο φιλήματα γλυζύτατα και άπαλωτατα.

Άλλά ένα έσπερας, ή 'Αρμάνδη, καθώς περνουσε κοντά στην μικρή και την άδύνατη την καστανιά, που δέν ήταν πιό ψηλή άπ' το άνάστημα ενός άνθρώπου, άπομάκρυνε το μάγουλό της και άφρησε τον βραχίονα του σύζυγου της:

— 'Ω! όχι εδώ! ψιθύρισε. Μή με φιλάε εδώ...
— Γιατί; ρώτησε ο σύζυγος έκπληκτος.
— Η 'Αρμάνδη έκλεισε τα μάτια της χωρίς ν' άπαντήση.
— Όταν ν' άνοιξε, διέκρινε κάτω λευκό, κάτω χαιδευτικό κι' ώμορφο που είχαν άνοιξει στην κορυφή της μικρής της καστανιάς, σάν άφρονος έφρασις εύγνωμοσύνης...

— Ήταν το πρώτο άνθος της!...

J. Rameaux

Ο ΝΤΙΝΤΕΡΟ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Σκέψεις και γνώμαι για τó ώραίο φύλο)

— Πολλές γυναίκες πρξενούν έκπληξι για τó πάθος, τή δύναμη και τήν όξύτητα που δείχνουν στον έρωτα και στη ζήλεια τους. Είπε, μπορεί να πη κανείς, ώραιες σάν τα Σεραφείμ του Κλοπιστόκ κι' άπαισιες σάν τους διαβόλους του Μιλτωνος.

— Έχω ιδεί τον έρωτα, τή ζήλεια, τήν πρόληψη, τον έγωισμό, σε τέτοιο βαθμό στη γυναίκα, που στον άνδρα, φαντάζομαι, πώς δέν θα τον ιδώ ποτέ μου.

— Η ύποταγή τής γυναίκας σ' έναν άνδρα που δέν τής άρέσει, είνε γι' αυτήν μιá σωματική τιμωρία.

— Αν άκούσετε καμμιά γυναίκα να κατηγορη τόν έρωτα και κανέναν άνδραπο τών γραμμάτων να έξευτελίξη τήν έκτίμησι και τή κρία του κοινού, αυτό σημαίνει ότι ή πρώτη έχασε τα θέληγτά της και ο δεύτερος το ιαλέντο του.

— Συζητάτε άφοβα με τις γυναίκες; έλεγε ο 'Αγιος 'Ιερώνυμος: Παραδέχονται άμέσως ότι τας λέτε γιατί είνε άγράμματες. Σας άπαντούν μ' εύκολία γιατί είνε φλύαρες, κι' επιμένουν πολύ γιατί είνε πεισματάρες.

— Υποκρίνονται για τή μέθη του πάθους, όταν έχουν μιá μεγάλο συμφέρον να σάς άπατήσουν.

— Η ύστερική γυναίκα στην νεότητα της, γίνεται θρησκομανής στη προχωρημένη της ήλικία.

— Πολλές όμως φορές ο ύστερισμός τών γυναικών είνε ψεύτικος. Σ' αυτόν όφείλονται και ή ψευτοάποπειρα αυτοκτονίας...

— Γι' αυτό ο δήμαρχος τής πόλεως Μιλς έδήλωσαν κάποτε ότι ή πρώτη γυναίκα που θ' αυτοκτονήση θα έκτεθη όλόγυμνη στη δημόσια πλατεία! Κατόπιν αυτού καμμιά γυναίκα δέν ξανάπαιξε με τον θάνατο.

— Η γυναίκες ύπόκεινται πάντα σε μιá επιδημική άγριότητα τó παραδειγμα τής μιás που θ' διαπράξη ένα έγκλημα παρσούρει και τις άλλες. Έτσι δέν έγκληματαί παρά ή πρώτη. Η άλλες είνε άρρωστές.

— Γυναίκες, είσαστε σάν τα μικρά παιδιά. Θλιβερές, άνήσυχες, μελαγχολικές. Ζήτε δίπλα στους γονείς σας που άνησυχούν όχι μόνον για τήν ύγεια σας και τή ζωή σας, άλλ' άκόμη και για τó χαρακτήρα σας. Η νεότης είνε ή κρίσιμη στιγμή που ένα κορίτσι γίνεται, αυτή που θα μείνη σ' όλη τής τή ζωή! Έξυπνη ή άνόητη, μελαγχολική ή ζωηρή, σοβαρή ή φλύαρη, καλή ή κακή.

— Αν έμεις έχουμε περισσότερο μιαλό άπ' τις γυναίκες, αυτές έχουε περισσότερο ένστικτο άπο μας.

